

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bulycov_Kir-Jednotna_vule_sovetskeho_lidu.pdb

PDB Name: Bulyčov-Jednotná vůle sovětských
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2007
Modification Date: 25.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kir Bulyčev
Jednotná vůle sovětského lidu

Tyto zápisky se týkají události, která se stala v posledním roce života Leonida Iljiče Brežněva. Tehdy bylo jejich otištění naprosto nemožné: systém hrobového mlčení a všeobecné dobrovolné amnézie fungoval dokonale. Polovina Krasnojarského kraje by mohla zmizet pod zemí, ale nebýt při tom náhodou zahraniční turista, tato událost by pro nás neexistovala. O zemětřesení v Ašchabádu jsem se dověděl dvacet let po zkáze města. A o válce v Afganistánu až tehdy, když odtud začala odcházet naše vojska. Celou dobu jsem si myslel, že tam poskytujeme nezištnou pomoc dodávkami potravin a průmyslových výrobků.

Nevím, co mě přimělo k zaznamenání okolností Velkého hlasování. Možná předtucha smrti generálního tajemníka. Viděl jsem Kabinu na vlastní oči. Koncem října přistála na břehu řeky Moskvy nedaleko Zvěnigorodu, u akademického penzionu. Přistála za úsvitu, bez fanfár a ohňostrojů, mezi skleníkem, kde se pěstují růže a karafiáty pro družební organizace, a cestičkou k přístavišti.

Kabina vypadala nenápadně a podobala se kovové garáži. Střecha se jí leskla, stěny měla matné. Dveře zavřené. Když ředitel penzionu, kterého vzbudil zahradník, přišel ke Kabině, pokládal ji za chuligánství. Bezúspěšně se pokusil otevřít dveře.

Během čekání na příchod policie začala Kabina vysílat. Vysílala a my jsme ji obstoupili.

Hlas Kabiny byl hluboký a bez cizího přízvuku.

"Obyvatelé Sovětského svazu," promluvila Kabina, "my, psychologové Velkého společenství galaktických civilizací, uskutečňujeme experiment a prosíme vás, abyste se na něm podíleli. Naším cílem je zjistit, kdo z již nežijících lidí je ve vaší zemi nejoblíbenější a nejpopulárnější. Za tři dny, ve dvanáct hodin moskevského času, uslyší všichni obyvatelé SSSR signál. Po jeho zaslechnutí si pomyslete jméno oblíbeného člověka. Osoba, která získá největší počet hlasů, ožije uvnitř Kabiny a bude taková, jaká byla v době úmrtí, avšak zdravá a životaschopná. Myslete, draží bratři a sestry."

Hlas Kabiny byl slyšitelný nejen zde. Rozezněl se po celé zemi, v uších každého z milionů mých spoluobčanů.

"Provokace," prohlásil ředitel. To byla první reakce na prohlášení. Ostatní posluchači mlčeli. Tehdy ještě nikdo nevěděl, že Kabina promlouvá ke všemu lidu. Mysleli jsme si, že prohlášení se týká jen nás. A protože většina lidí nevěří v návštěvníky z vesmíru, přestože by docela rádi, lidé kolem mě se začali nedůvěřivě a nejistě usmívat.

Asi za půl hodiny přijelo několik vojenských transportérů a tři černé volhy. Kabinu obklopily jednotky KGB a obyvatelé penzionu odvezly zvláštní autobusy do Moskvy k výslechu. Událost neměla pro svědky žádné nepříjemné následky, pokud nepočítáme, že mi byl zamítnut turistický zájezd do Bulharska.

Druhého dne ráno, po obdržení hlášení generálporučíka Koladkina, se sešlo Politické byro ÚV KSSS.

Předsedal Leonid Iljič Brežněv, tehdy ještě žijící.

Jako první vystoupil generálporučík Koladkin, který oznámil, že Kabina je uzavřená a navzdory úsilí speciální skupiny se dosud nepodařilo proniknout dovnitř. Materiál, z něhož je Kabina zhotovena, nebyl odebrán k analýze vzhledem k jeho mimořádné tvrdosti. Byly zahájeny podkopové práce.

"Takže jste neudělali nic?" obrátil se Brežněv k An-dropovovi, který sice v KGB už nepracoval, ale Leonid Iljič na to zapomněl.

"Spěch může jen uškodit," odpověděl Andropov. "Máme ještě tři dny."

"Jaké jsou zprávy ze Spojených států?" zeptal se Brežněv.

"Telefonoval Dobrynin," odvětil ministr zahraničních věcí Gromyko, "že v USA se stalo něco podobného. Nedaleko New Jersey. Vládne tam masová psychóza."

"Nelze vyloučit, že jde o provokaci," řekl Cerněnko. "To oni dokážou. Křičí 'Chyťte zloděje!' a sami nejsou lepší."

"Konstantin Ustinovič může mít pravdu," řekl Brežněv. "Ještě něco?"

"Informace z Pekingů," kousl se do rtů Gromyko.

"U nich taky?" podivil se Ustinov.

"Oficiální informace nemáme, ale tlumočníci našeho vyslanectví zachytili text. Je stejný."

"Nelze vyloučit, že jde o provokaci," řekl Ustinov. "Navrhují mobilizovat zabajkalský a západní vojenský okruh."

"A co říkají naši vědci?" zeptal se Brežněv.

Vědce do Politického byra nepozvali. Odpověděl za ně Andropov.

"Informoval jsem se v Akademii věd. Jsou skeptičtí. Tvrdí, že ve vesmíru neexistuje život."

"Tak pokračujte v bádání," rozhodl Brežněv. "A my přejdeme k dalšímu bodu programu. Soudruzi, chci vás informovat o svém jednání se soudruhem Machelem, což je, jak víte, vůdce Mozambické lidové republiky."

Politické byro přešlo k aktuálním událostem, ale nedokázalo se jim věnovat. Za půl hodiny vyslechli jeho členové, stejně jako všichni občané SSSR, opakovanou informaci Kabiny.

Členové Politického byra mlčky vyslechli prohlášení. Po chvíli Brežněv pronesl:

"Zvuková izolace této místnosti je mizerná."

"Budou podniknuty příslušné kroky," slíbil Černěnků.

"Pozdě," řekl Brežněv, "když jsme je slyšeli tady, mohl někdo slyšet odtud nás."

"Výstižné," ocenil jeho slova Černěnků.

Všichni mlčeli. Posléze se odvážil přerušit ticho Dol-gich.

"Zpráva z Novosibirska. Tam to slyšeli také."

"Není to provokace?" přelétl Brežněv pohledem soudruhy.

"Nelze vyloučit," podpořil generálního jako první Andropov, "že musíme reagovat."

Rozhodli se vyhlásit přestávku na oběd a léčebné zákroky. Potom se opět sejdou.

V té době jsem jel do Moskvy autobusem se zastřeny okny. Vedle mě seděl profesor Jevstignějev z Ichty-ologického ústavu.

"Co si o tom myslíte?" zeptal jsem se.

Profesor byl zamyšlen, brýle mu sklouzly na špičku nosu, jako by se chystaly ke skoku do horní kapsy kabátu. Páchl prachem a cibulí. Tak se podobal typickému profesorovi, že bylo všechno jasné - ve vědě je nulou. Vědu posunují dopředu jen lidé, kteří se nepodobají profesorům.

"Zemřela mi žena," řekl profesor a pokusil se odsunout záclonku na okně, jako by pochyboval, že nás opravdu vezou do Moskvy.

"Občane," zavalal na něho poručík, "vyhlížení je zakázáno."

"Upřímnou soustrast," řekl jsem profesorovi.

"Co když je to šance, aby se vrátila?"

Udiveně jsem na něj pohlédl. Ukázalo se, že profesor uvěřil v možnosti Kabiny.

"Myslím," řekl profesor, "že každý bude chtít své."

"V tom případě máte malou naději," usmál jsem se.

"Naději mám," řekl profesor. "Každý člověk, i když neuvěří, zatouží po oživení někoho blízkého. Každý svého. A já mám jisté úspory."

"No a?"

"Koho byste například oživil vy?"

Tu jsem si uvědomil, že jsem na nikoho nepomyslel.

"Co takhle Puškina?" zeptal jsem se.

"Jste svobodný? Jste ještě mladý."

"Svobodný."

"A kdybych vám nabídl," zachytil profesor padající brýle, "dejme tomu padesát rublů, a sdělil vám jméno své ženy. Peníze zřejmě potřebujete?"

"Udělal bych to i zadarmo," řekl jsem, "ale vaše naděje je nulová."

"Mám na knížce čtyři tisíce tři sta," zašeptal mi profesor přímo do ucha.

"Nešeptat," pronesl zezadu poručík.

"A kdybych získal dvě stě lidí?" řekl profesor rychle a odsunul se. Jeho pohled byl prázdný.

"Musím si to rozmyslet," řekl jsem.

"Šedesát rublů?" zeptal se profesor. "Víc nemůžu."

"Co když vezmu peníze a budu myslet na někoho jiného?"

"Nejsem tak naivní," řekl profesor. "Dáte mi potvrzení, že budete myslet na mou zemřelou ženu."

Nápad byl naivní. Profesor nevěděl, že v Puškinově muzeu právě probíhá jednání komise, která se jednomyslně usnesla vzkřísit Alexandra Sergejeviče Puškina.

V téže době dav lidí hlučel a dokonce tančil kolem Stalina muzea v Gori. Mnoho lidí bylo přesvědčeno, že skutečný vůdce záhy vstane z mrtvých a zavede v této nemocné zemi pořádek.

Politické byro se sešlo opět po obědě. Státníci byli nasyceni, ale nervózní. Měli učinit historické rozhodnutí.

"Úvodem," řekl Leonid Iljič, "vyslechneme informace ze zahraničí. Máte slovo, Andreji Andrejeviči."

Gromyko se kousl do rtů a řekl:

"Ve zkratce. V USA vládne anarchie. Televize provádí průzkum veřejného mínění. Začaly bouřlivé demonstrace."

"Moment," přerušil Brežněv gestem mluvčího a obrátil se ke Ščekolovovi, kterého speciálně přizvali na jednání Politického byra. "Posilněte moskevskou policii," přikázal mu. "Aktivizujte policejní akademii a učiliště. Ostatně sami víte co, nebudu vás učit. V hlavním městě musí být pořádek."

"Už je vše zařízeno," usmál se Ščekolov.

"Co chtějí reakční kruhy v Americe?" zeptal se Brežněv Gromyka. "A pro koho je pokroková část společnosti?"

"Jako obvykle je obraz rozporný," řekl Gromyko. "Pokroková část společnosti na jihu je pro oživení černošského vůdce Martina Luthera Kinga."

Brežněv uvažoval. Po chvíli řekl:

"Vzpomínám si na soudruha Martina Luthera. Hodně udělal pro věc míru. A co požaduje monopolní kapitalismus?"

"Nastal úplný rozklad," řekl Gromyko. "Mám zjištěné údaje. Na prvním místě je Lincoln."

"Znám soudruha Lincolna," řekl Brežněv. "Dobře. Pokrokový státník. A co v Čínské lidové republice? To je pro nás důležité."

"Rádio Peking oznámilo, že má být vzkříšen Mao Ce-Tung. Tvrdí, že toto vzkříšení bylo osobně zajištěno předvídavým soudruhem Maem."

"Málo pravděpodobné," řekl Brežněv.

"Myslím, že je to jen kouřová clona, vlivné síly v Čínské republice to nepřipustí."

"Proč?" řukl Brežněv tužkou Kuzněcovovi do hrudi. Zaujal ho.

"Tam poletí hlavy. To je stejné, jako bychom vzkřísili Stalina." Kuzněcov si pamatoval dobu kultu osobnosti. Pocítil kolem sebe prázdno a ztuhl. V místnosti nastalo takové ticho, jako by všichni přestali dýchat.

"Dopustil jste se netaktnosti, soudruhu Kuzněcove," řekl posléze Brežněv. "Právě od vás jsme to nečekali. Komunisti nesmí ani na chvíli zapomenout, že naším velkým nežijícím vůdcem je Vladimír Iljič Lenin."

"Ale já k ničemu nevybízím," řekl Kuzněcov a na tváři mu vyskočily rudé skvrny. "Chtěl jsem navrhnout právě Iljiče."

"Jenom jestli," vmísil se Černěnkovo, "to všechno není provokace."

"Právě," podpořil ho Brežněv. "Už jste zjistili čím?"

"Malá naděje," odpověděl Andropov. "I když bych za této situace dal přednost tomu, aby šlo o provokaci."

"Nechápu," vzdychl Brežněv.

"Jestli jde o provokaci, vyšumí. A pokud to není obyčejná provokace, ale dejme tomu provokace v galaktickém měřítku, musíme ji mít pod kontrolou a zajistit, aby si lid jednohlasně pral toho kandidáta, kterého vybere Politické byro. A my musíme přijmout příslušné usnesení." Andropovův hlas byl tichý, ale tvrdý a hrozivý. Andropov se začal podobat Berijovi a přestože šlo jen o vnější podobu, Brežněva zamrazilo.

"Jaké rozhodnutí?" uslyšel Brežněv svůj dutý, přerývaný hlas a pochopil, že ho hlas zradil: on tu není od toho, aby kladl otázky, ale činil rozhodnutí.

"Vždyť jste sám naznačil," podivil se Andropov.

"Lidstvo mělo jen jednoho génia," řekl Černěnkovo. "Potřebuje právě Vladimíra Iljiče, vidíte, Leonide II-Ale Brežněv mlčel. Neodpověděl Černěnkovi slovem ani gestem. Pochopil totiž... Jde o provokaci. Gigantickou, nesmírnou, možná dokonce vesmírnou provokaci, namířenou proti němu, generálnímu tajemníkovi osobně a proti sovětskému státu obecně.

Ustinov, který nevytušil úvahy generálního, přilil olej do ohně.

"V kolektivech mas," řekl, "a v některých armádních útvech probíhají spontánní shromáždění pod heslem: "Lenin je s námi! Lenin věčně živý!" Za této situace navrhuji podpořit to, co zahájily masy."

Zazněl potlesk.

Brežněv mlčky vstal a zamířil ke dveřím. Ode dveří vyrazila ochranka a lékař v domnění, že generální potřebuje reanimaci. Avšak on prošel kolem nich.

Pustili mě časně ráno. Protestoval jsem a tvrdil, že metro ještě nejede.

"Vezmi si taxík," poradil mi major, který mě vyslychal jako poslední. Znal obsah mé peněženky.

Taxík jsem si nevzal. Šel jsem pěšky. Ráno bylo jasné, ale chladné. Na ulici leželo poslední listí.

Ve městě vládl nepřirozený klid. Jako před začátkem olympiády. Na každém rohu stáli policisté. Po dvou, po třech. Vedle obvodního výboru strany se tlačilo, mrzlo a přešlapovalo několik zachmuřených, ale soustředěných penzistů.

Ode dveří výboru je odděloval kordon policistů. Když jsem procházel kolem, jeden penzista v černém, obnošeném kabátu, ověšeném divizními a armádními výročními odznaky, zvedl kostnatou pěst a zvolal:

"Lenin věčně živý!"

Policisté mlčeli.

Pochopil jsem: vzkřísíme Iljiče.

K Puškinovu pomníku na Puškinově náměstí navzdory časně době pokládaly babky kytici svěžích aster.

Právě tehdy opět zazněl hlas Kabiny, pronikající do mysli všech lidí. Text byl naprosto stejný jako včera. Stařenky se narovnaly a jedna z nich hlasitě zvolala:

"Na shledanou, náš génie!"

Policista začal postrkávat babku ke vchodu do metra.

Napadlo mě, že jsem asi měl vzít těch pět pěttek od profesora. Stejně to měl ztracené.

Politické byro zasedalo od rána. Ščekolov informoval o vnitřní situaci. Potom vyslechli zprávu Rady obrany státu.

Situace v zemi byla takřka normální. Funkcionáři čekali na rozhodnutí z ústředí, dokonce se ho dožadovali v obavě, aby nepropásli příležitost. V některých obvodech v předtuše rozhodnutí Politického byra schválili rezoluci "Vrátíme Lenina lidu". Brežněv mlčel. Potom Gromyko přečetl telegram od levé frakce Dělnické strany Lichtenštejnská, v němž mimo jiné stálo:

DOUFÁME, DRAHÝ LEONIDE ILJIČI, ŽE VÁS SPATŘÍME NA TRIBUNĚ MAUZOLEA PŘI PŘEHLEDCE K VÝROČÍ VELKÉ ŘÍJNOVÉ SOCIA-LIALISTICKÉ REVOLUCE SPOLEČNĚ S VLADIMÍREM ILJIČEM LENINEM, POKRAČOVATELEM JEHOŽ DÍLA JSTE VY.

Brežněv otevřel ústa. Všichni čekali na jeho slova. Zeptal se:

"Vy -je velkými písmeny?"

"Tam je velkými písmeny všechno, Leonide Iljiči," předběhl Gromyka s odpovědi Černěnkovo.

Všichni mlčeli. Bylo třeba něco učinit. Situace byla mnohem složitější, než vypadalo na první pohled. Původní usnesení, jednomyslně schválené včera, se po nočním promyšlení vůbec neukázalo jako ideální.

"Tady soudruzi z Lucemburska..." začal Brežněv.

"Z Lichtenštejnská," opravil ho netaktně Gromyko a Brežněva napadlo, že se Gromyko cpe na místo nástupce moc

neomaleně. Ale Andropov ho nepustí. Ne, nepustí. Brežněv těmito úvahami nemyslel na svou smrt - ta byla něčím nereálným. To mu však nevadilo v úvahách o nástupci.

"Tady soudruzi z Lucemburska," pokračoval Brežněv, "mě staví na mauzoleum vedle Iljiče. To není taktní."

Andropov se snažil neusmívat. Jeho představivost však zrádně a jasně vykreslila obraz obou současně. Jednoho v placaté čepici, druhého v klobouku. Nepřijatelný obraz!

"A kdo bude ležet v mauzoleu?" zeptal se najednou Kunajev. Otázka byla barbarská, přesně takovou bylo možné očekávat od představitele středoasijské republiky.

"V mauzoleu," řekl tiše a tvrdě Andropov, který už všechno promyslel a pochopil, "bude ležet Vladimír Iljič Lenin."

"A na tribuně?" nepochopil Kunajev.

"Na tribuně bude Leonid Iljič, a pokud se nezmění okolnosti, také vy."

Ozval se souhlasný šum. Všichni pochopili, že není doba na vzkříšení Iljiče. Černěnko hodlal při této příležitosti pronést menší projev, ale Kuzněcov ho nenápadně postrčil loktem a Černěnko se kousl do jazyku. V této situaci bylo nebezpečné každé slůvko.

"Je třeba navrhnout alternativní heslo," řekl Andropov. "Podle údajů, které jsem obdržel, se čínští vůdci pokusí oživit Sun Jat-sena."

"Znám soudruha Sun Jat-sena," řekl smířlivě Brežněv. Nejhorší měl za sebou, opět byl mezi svými pomocníky, spolubojovníky a zastánci stejných názorů. "Hodně u dělal pro čínskou revoluci. To je klasik čínské revoluce."

"Klasik?" ozval se Dolgich. "To je ono, klasik!"

"Jenom ne Stalina!" zvolal Ustinov. "Já jsem s ním pracoval."

"Postarejte se," vyzval ho Brežněv, "aby byl v Gruzii klid. Jaký máte okruh? Zakavkazský?"

"Soudruzi splní svou povinnost," prohlásil Ustinov.

Večer ve zprávách hlasatel, neskrývající své vzrušení a rozechvělý hlas, oznámil usnesení Politického byra a Rady ministrů: "Zítra ve dvanáct nula nula moskevského času každý občan Sovětského svazu splní svou stranickou a občanskou povinnost. Každý si bude přát, aby po dlouhém spánku v hrobě se probudil a přistoupil k plnění svých povinností vůči pokrokové společnosti vynikající klasik marxismu-leninismu Karel Marx."

Když oznamovali Juto zprávu, byl jsem právě u Eleonory. Vařila kávu. Červená sukně obepínala její zadek tak těsně, že jsem náhle pochopil, proč je stále tak sexuálně vzrušená.

"Slyšíš?" zvolal jsem. "Vybrali Marxe."

"Slyším," řekla Ela klidně. "Nejsem hluchá."

"Ale proč ne Lenina? Proč? Lid je nepochopí."

"K čemu je jim Lenin?" podivila se upřímně Ela. "Co by s ním dělali? Zpovídali se mu, jak prosrali jeho světlé ideje?"

"Drž se zpátky, Elo," vyzval jsem ji. "Nevyznáš se v politice."

"A ty v životě. Já na jejich místě bych ho zakopala tak hluboko, aby se k němu žádný vetřelec z vesmíru ne-dohrabal."

"A Marx?"

"To ti musím vysvětlit? Marx ani rusky neumí. Dostane Ustav marxismu-leninismu a daču za Moskvou. Kolik mu bylo, když umřel?"

"Hodně."

"Tak at' si užije poslední dny v penzi. Nebo ještě lip -ať ho pošlou do NDR. Tam at' si ho užijí."

Ela měla pravdu, avšak tísnivý pocit nespravedlnosti mě neopouštěl. Nebylo to v pořádku. "Takže v Americe bude Lincoln, Číňané budou mít Maa a my německého klasika?"

"Moc posloucháš nepřátelskou propagandu," řekla Ela, "a ta jako vždycky lže. Ještě uvidíme, koho tam vzkřísí. Možná nikoho. Třeba je to bluf."

"Jaký bluf?"

"Kosmický. Docela normální. Zkoumají nás. Napij se kávy a svlékni se. Nezapomeň, že mám dnes noční."

Ela je ošetřovatelka v psychiatrickém ústavu. Má odolnou povahu.

Toho večera jsem byl roztržitým milencem. Ela se mnou nebyla spokojená. Docela mimo mísu jsem se zeptal:

"Co se stane, když oni, tedy my, si budeme přát Lenina? Nebo Lermontova?"

"Mohl by ses konečně soustředit?" sykla Ela.

Později při oblékání řekla:

"Jen si přejte, koho chcete, to zrovna! Zítra rozhodnou. A taky nacvičí."

Měla pravdu. Celý příští den to v naší zemi vřelo.

V každé továrně i kolchozu organizovali spontánní mítinky pod heslem: "Marx věčně živý!" Pioněři v rádiu zpívali píseň, složenou přes noc skladatelem Šanským: "Všechny díly Kapitálu Karel Marx napíše znovu!" s refrémem:

"Naučme se, přátelé, všechny dflý postupně!"

Také jsme měli schůzi.

Kuprijanov prohlásil, že tvůrčí rozvoj marxismu získá mohutný podnět, který nám umožní daleko předstihnout západní filosofické systémy. Nové proudy, odrážející péči... a tak dále. Zástupce obvodního výboru přečetl tajné usnesení. V něm otevřeně stálo, že Politické byro pozorně prozkoumalo tento problém. Byl vysloven názor vzkřísit námi všemi milovaného Vladimíra Iljiče Lenina. Avšak informace získané z galaxie přesvědčily stranu a především jejího generálního tajemníka, že v případě úspěšného výsledku prvního vzkříšení Sovětský svaz jako jediný obdrží právo pokus opakovat. V tomto světle a v hlubokém přesvědčení, že strana nemá právo připustit nejmenší riziko při vzkříšení milovaného Iljiče, bylo rozhodnuto oživit vůdce našeho pro-letariátu teprve tehdy, až věda naprosto jistě dokáže, že to neublíží jeho duševním schopnostem.

Neuvěřil jsem tomu, ale mnoho lidí uvěřilo. Neřikali to přímo, ale dávali na srozuměnou, že u každé novinky je možný

neúspěch. Neúspěch s Marxem je neštěstí. Neúspěch s Leninem - katastrofa.

Když jsem se vracel z práce, Puškinův pomník obklopoval kordon Pomocné stráže Veřejné bezpečnosti. Květiny tu neležely. Puškinovo muzeum bylo uzavřeno pro rekonstrukci. Kroužily fámy, že se v Gori zatýkalo. Na ulicích se tlačili lidé jako ve svátek. Mnoho z nich, hlavně mládež, hlučelo a ignorovalo policii. Po Metro-strževské jela dlouhá řada tanků.

Okna budovy KGB na Lubjance svítila celou noc. Z Dzeržinského náměstí každou chvíli vyjížděly černé volhy, za hvízdání pneumatik objely pomník Prvního čekisty a zamířily na Staré náměstí. Posléze se vracely.

Brežněv podlehl naléhání lékařů a v noci se podrobil reanimaci. Pustili k němu pouze Andropova. Trávili čas pitím čaje. Vzpomínali na válku. O zítřku nemluví. Andropov ujistil generálního, že byla učiněna veškerá opatření.

Druhého dne se lidé v celé zemi scházeli v aulách a konferenčních sálech.

Hrála hudba. Penzisté a děti se shromáždili ve školkách a klubovnách. V ulicích zůstali jen policisté a Pomocná stráž Veřejné bezpečnosti.

Deset minut před dvanáctou Kabina naposledy opakovala své prohlášení. O pět minut později se rozhouka-ly všechny tovární sirény. Začalo odpočítávání.

Zahraniční dopisovatele ke Kabině nepustili. Město i okolní lesy obklíčily tanky.

Politické byro a generalita se uchýlily do protiletce-kého krytu, vybudovaného místo skleníku. Brežněv pozoroval zavřené dveře silným dalekohledem.

Za minutu dvanáct nastalo v zemi hrobové ticho. Bylo slyšet jen metronom.

Potom šest signálů přesného času.

Ze všech reproduktorů Sovětského svazu se současně ozvalo:

"Chceme, aby ožil tvůrce marxismu Karel Marx!"

"Chceme... aby tvůrce..."

"Chceme..."

"Chci," řekl si v duchu Brežněv. A už nic nemohl dělat. V jeho mozku, unaveném schůzemi a nedostatkem spánku, se objevil obraz zemřelé matky.

"Máma!" zašeptal.

Dveře Kabiny se začaly pomalu otevírat.

Andropov vytrhl z rukou důstojníka kufřík s tlačítkem. Pochopitelně věřil v jednotnou vůli svého lidu, ale spočívala na něm odpovědnost.

Andropovův prst se vznášel nad tlačítkem.

Ve dveřích Kabiny se objevil člověk...

Andropov stiskl.

Došlo k výbuchu. Kabina vyletěla do vzduchu, roztříštila se, padla na zem a pohřbila pod sebou Vladimíra Vysockého.

Jeho kytara odlétla stranou a padla téměř nepoškozená do povadlé podzimní trávy. Podkop, zhotovený vojenskými ženisty a nacpaný dynamitem, napravil chybu. Pozůstatky Vladimíra Vysockého zahrabali v interním vězení KGB.

Politické byro se k této záležitosti už nevrátilo. Bylo jen oznámeno, že pokus skončil neúspěchem z důvodů ležících mimo území Sovětského svazu.

V Číně vyšel z Kabiny Konfucius. Po měsíci neustálého soužení zemřel. V USA Kabina obdarovala veřejnost filmovou hvězdou Marilyn Monroe. Žije dodnes.

A my jsme na všechno zapomněli.

přeložil Pavel Weigel